

UN MAR TRANQUIL... PERÒ NO TANT!

Els nostres amics havien caminat tot el dia sota un sol espatarrant, pel mig d'un desert que havien trobat darrera uns prestatges de la Biblioteca Virtual i havien arribat a un port en què tot era silenci i estava immòbil, fins i tot l'aigua del mar.

-Aquí passa alguna cosa estranya...-va dir en Gènius, tot assecant-se la suor del front amb la mà.- On s'ha vist un port sense vaixells i sense gent? I sense ones!

-Umm... això em recorda un quadre de Salvador Dalí!- va dir la Valentina, aterrant a la platja i agafant amb dos dits l'escuma del mar.

-Oooohhh!! - va fer en Gènius.

-Bbbiiiiittttttt – va fer en Bit.

-Guauuuuuuuu – fa en Playme.

Acabaven de descobrir el secret d'aquell indret tan silenciós i quiet. En realitat, no tenien davant un mar, sinó una catifa d'aigua!

Els quatre amics, meravellats, van ficar-s'hi a sota. Abans que poguessin reaccionar, estaven dins un remolí de sorra, que els xuclava cap a baix.

Quan van poder tornar a obrir els ulls, només hi havia sorra al seu voltant i el remolí, que cada cop es feia més gran. La catifa d'aigua se'ls havia empassat!

-Bit bit bit birbirbirbir bbiipp! - va dir en Bit, que, traduït al llenguatge dels humans, volia dir: “Morirem aquí... no serem els primers. Mireu... aquestes deuen ser les restes d'un altre robot que va morir aquí, amb les seves juntes plenes de grans de sorra...”.

-Això no és un tros de robot!- exclamà en Gènius.- Això és una llàntia!

-Potser és la llàntia meravellosa de l'Aladí! Ràpid, frega-la o el remolí se'ns empassarà!! - va dir la Valentina.

En Gènius va passar la mà per la llàntia i, efectivament, un geni enorme, amb babutxes, pantalons amples i turbant al cap, va aparèixer del no res.

-Bon dia estimats amics, benvinguts al Desert del Temps!

-El Desert del Temps?- va dir la Valentina, gratant-se el cap.

-Sí, el fals mar ens fa de tapadora.- va contestar el geni.- En ser un lloc molt avorrit, tranquil i sense ones, no vénen turistes i podem fer la nostra feina sense que ens molestin els humans.

-I què feu aquí si es pot saber? -va preguntar en Gènius.

-Aquí és on es compta el pas del temps i, de tant en tant, el rellotge es capgira i el que està a dalt passa a sota. Esteu en un rellotge de sorra!

-Per això hem caigut! Just ha donat la volta quan ens hem posat sota el mar...-va rumiar en Gènius.

-Doncs treu-nos d'aquí!- diu la Valentina – Si no és un lloc per a humans...

-Quines exigències són aquestes, joveneta?! - va exclamar el geni.

-Bé, el geni de la llàntia ha de concedir tres desitjos! Això diu als llibres!- va contestar la Valentina, una mica enfadada.

El geni la va mirar amb cara de pomes agres.

-Us concediré tres endevinalles i encara m'hauríeu de donar les gràcies per ser uns tafaners impertinents! Si voleu tornar a casa, heu de trobar un lloc, unes paraules màgiques i una mentida. I, sí, noieta: tot està als llibres!! -.

Dit això, el geni va desaparèixer.

-Fantàstic! - va exclamar la Valentina, tota enfadada, creuant els braços- Com vol que trobem un lloc dins un enorme rellotge de sorra? No hi ha res més que... sorra!! Posats a trobar-se un personatge de conte, hagués preferit que fos un dels quaranta lladres de l'Alí Babà abans que aquest geni maleducat!

Lavors es va materialitzar davant d'ells la cova dels quaranta lladres.

-Genial! - va riure en Gènius- Ja hem trobat el lloc! Sort de la Valentina i els seus llibres. Vinga, ara les paraules!!

La Valentina, una mica més calmada, va reflexionar...

-Bé, en aquest cas haurien de ser “Obre’t Sèsam”.

Però la cova no es va obrir.

-Aquest geni malcarat. No ens ho podia posar tan fàcil...

En Gènius va reflexionar:

-Si ara toquen unes paraules màgiques i han d'estar als contes... ja ho tinc: hi havia una vegada!!

Les roques que tapaven l'entrada de la cova es van obrir com si fossin les portes d'un ascensor.

-Tu sí que ets un geni, Gènius! - exclamà la Valentina, tot volant fins a ell i fent-li un petó-. Aquests són les paraules màgiques per entrar al món dels contes!!

En Gènius es va posar vermell i va córrer tot seguint en Playme, que ja havia entrat a la cova. Dins hi havia un tresor enorme ple d'or i pedres precioses i, al mig, una font per on queia aigua.

-Quin desastre! -va dir la Valentina, un altre cop enfadada. – Només pedres i or... però res pràctic que ens ajudi a sortir d'aquí. I a sobre l'aigua que cau que no podem beure perquè no és de veritat! Quin geni més dolent. Ja ens podia haver deixat la catifa de l'Aladí...

-Ja ho tinc! - diu en Gènius – Què has dit?

- Com? El què?

-Has dit que l'aigua no és de veritat... per tant... és la mentida! L'aigua és la mentida. Ja l'hem trobat.

-I es pot saber com farem servir la font per sortir d'aquí? -va preguntar la nena, posant-se les mans als malucs.

-Tu mateixa ho has dit, Valentina. Fent-la servir... com a catifa!

En Playme va moure la cua i va apropar el morro a la font, agafant entre les seves dents la vorera de l'aigua de la font. Estirà i... efectivament, era una catifa d'aigua com la del port!

Van pujar-hi i van començar a volar.

-Mireu!- assenyala en Gènius.- El rellotge deu estar a punt de tornar a tombar! Gairebé s'ha empassat tota la sorra. Més val que ens agafem fort a la catifa!!

Així ho van fer. Tot es va capgirar. Quan van obrir els ulls, el que era a dalt passà a sota. Per tant, el fals mar tornava a estar per sota d'ells.

-Súper!! Per fi, podem tornar a casa!!- cridà la Valentina, mentre la catifa els feia volar cap a les prestatgeries i els llibres de la Biblioteca Virtual.

FI

Coneix més històries del Gènius i els seus
amics a:

genius.diba.cat